

ALLAHSIZ İNSAN YOKTUR

Bir tarihçi: “Dünyayı dolaşınız; dünya üzerinde duvarsız, edebiyatsız, kanunsuz, servetsiz, yolsuz, okulsuz, köyler ve kentler bulabilirsiniz, ama asla Mabetsiz ve Mabutsuz köyler ve kentler bulamazsınız.” diyor. Bu cümleden olarak bugün dünyanın en ücra köyüne ve köşesine de gitseniz mutlaka orada yaşayan insanların kendine göre bir mabudu ve mabedi olduğunu görürsünüz

Bu yukarıdaki tespite göre kim nasıl ve ne şekilde yorumlarsa yorumlasın, insanın, tarih boyunca Allah’a bağlanma kavramı ve inancı vazgeçilmez bir ihtiyaç olarak kendini hissettirmektedir.

İnsan, Allah’ın varlığını içinde hisseder. İnkârın doruk noktasına ulaşanların bile büyük bir acı ve felaketle karşılaştığı zaman taş, toprağa veya ağaca sığındığını gören ve duyan olmamıştır. Hangi ırktan ve hangi milletten olursa olsun kişi, olağanüstü bir acı veya felaketle karşılaştığında ağzından çıkan kelimenin kendi dilinde, “ ALLAH” olduğunu bilmeyen yoktur.

Günümüzde kalabalıklar içinde yaşayan insan, kendine dönmekten ve kendini tanımaktan çoğu kez kaçır. Bu nedenle insanların bazıları, geceleri yalnız kalmamak için gece eğlencelerine çok vakit ayırırlar. Sanmayın ki oralarda boğazlardan çıkan kahkahalar gerçek mutluluğun görüntüleridir. Aslında o kahkahalar isli ve karanlık bacaya benzeyen gırtlaklardan çıkan gürültülerdir. Kalpler, ancak Allah’ı anmakla huzur bulur, mutlu olur. Bunun dışındaki mutluluklar bir gölgeden ibarettir. O tür cabalar insanların içlerindeki sıkıntıyı, bunalımı yatıştırmanın gayretinden ibarettir. Oralarda alınan alkoller, dönen başlar, abuk sabuk lakırdılar bunun ispatı değil mi?

İmamı Rabbani Hazretlerinin: “Kendini bilen Rabbini bilir”. Hükmü gereğince bugün kendini bilmede acze düşen insan, Yunus Emre’nin: “Sen kendini bilmezsin/ Bu nice okumaktır?” Mısralarında belirtildiği gibi büyük yalnızlığını hala tanımlayamamaktadır. Çağımızın insanı kendinden uzaklaştıkça, Rabbinden uzaklaşıyor. Rabbinden uzaklaştıkça, kalabalıklar içinde bile olsa yalnızlığa mahkûm hale geliyor. Oysa insan için bu dünyada yalnızlıktan daha yıkıcı ve tahrip edici bir şey olmadığı gibi yalnız olmadığımızı fark etmemizden daha önemli bir şey de yoktur. İnsan, bunları ve hayata dair başka hakikatleri yalnızca din sayesinde hakkıyla kavrayabilir. Ve takdir edebilir. Hiçbir diğer ilmi ve sosyal araştırma alanı din ile kıyaslanamaz. Din, en sade vatandaşın tepedeki insana kadar herkese ve hepimize UMUT verir. Ve hiç kimseyi bu umuttan mahrum bırakmaz. Din, kişinin hayatta daha ötelere bakmasını, daha ötelere görmesini ve daha ötelere düşünmesini mümkün kılar. Ve din, son olarak, kişinin hayatında en karanlık, en umutsuz ve çaresiz anlarında bile hayatı bütünleştirmeyi mümkün kılacak bir umut ışığı sunar insana.

Sonuç olarak buraya kadar izahımızı şu anekdotla noktalayabiliriz.

Ünlü bir Allah dostuna sormuşlar:

- Nasıl bir hayat yaşayalım?
- Son nefesinizde nasıl bir hayat yaşamış olmayı isterseniz öyle yaşayın, diye noktalamış.

Haydi, gücünüz yetiyorsa bu mübarek Allah dostunun tespitine bir ilave yapın.